

DIATRIBEN PHILOGICAM,
 QUÆ TO
A KAI TO Ω,
 ADPELLATIO CHRISTI
 IN APOCAL. JOHANN.,
 EXPONITUR,
 SUFFRAG. AMPLISS. ORD. PHILOS. ACAD. UPSAL.
 PRÆSIDE VIRO AMPLISS. ET CELEBERR.,
**MAG. JOHANNE J.
 AMNELL,**
 GRÆC. LIT. PROFESS. REG. & ORDIN.,
 N ACROAT. GUSTAV. XI DECEMBR. MDCCCLV,
 PUBLICE DEFENSABIT
 REGIUS ALUMNUS,
ERICUS S. RUDA,
 SMOLANDUS.
 H. A. M. S.

UPSALIÆ, Excid. L. M. HÖJER, Reg. Acad. Typogr.

APOCAL. I. 8.

Ἐγώ ἐμι τὸ Αὐτὸν τὸ Ω, αἰρχήν καὶ τέλος, λέγει
Κύριος, ὁ ὣν καὶ ὁ πᾶν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτορας

v. II.

Ἐγώ ἐμι τὸ Αὐτὸν τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος.

Cfr v. 17. & CAP. II. 8.

CAP. XXI. 6.

Ἐγώ ἐμι τὸ Αὐτὸν τὸ Ω, καὶ αἰρχήν καὶ τὸ τέλος.

CAP. XXII. 13.

Ἐγώ ἐμι τὸ Αὐτὸν τὸ Ω, αἰρχήν καὶ τέλος, ὁ πρῶτος
καὶ ὁ ἔσχατος.

D. D.

S. I.

Un ceteris, quorum ab ultima antiquitate repetenda est origo, sic in historia Alphabeti Græci, primum inventi, ac novis deinceps adacti literis, ancipites hærere scriptores, atque in sententiarum divertia abire, non est quod mirum. Alii *Cecropa* Ægyptium, primum Regem Atheniensium, alii *Linum* Thebanum, *Herculis* illum præceptorem, *Palamedem* Argivum alii aut *Simonidem* Melicum, harum literarum facientes auctorem, saltim ea re inter se conveniunt, quod, ad fabulosam ætatem regessi, locum dederint conjecturis, ubi certius nihil sese obtulit. Major scriptorum pars, transmarinas esse Græcorum literas, & a Phœnicibus quidem hauatas, consentientes, *Cadnum* laudant, *Agenoris*, Phœnicum Regis, filium, qui, cum raptam a Jove sororem Europam incassum quæsiisset, in Græcia hospitium vel novam ipotius sedem sibi deligens, rudes adhuc *Iomas* Europæos literas docuerit Asiaticas. Contigisse hoc

ajunt paullo post obitum Iosuæ , Israëlitarum ducis ac iudicis: cfr. super his G. J. VOSSIUM α) & BRIANUM VALTONUM β). CADMUM autem ferunt XVI hæc Græcis dedisse σορχεῖα: A. B. Γ. Δ. E. I. K. Λ. M. N. Ο. Π. Ρ. Σ. Τ. Υ. ita tamen , ut quidam pro Υ substituant vel τὸ Ζ, vel certe τὸ Η, quod adspirationem olim expressit ; siquidem litera Υ, quam Pythagoream vocant, non reperiatur in-vet. alphabeto Phœnicum γ). Hisce alias quatuor, Ζ. Φ. Χ. Θ. PALAMEDEM ætate belli Trojani δ), alias demum quatuor Ζ. Η. Ψ. Ω. Simonidem, DCL annis post , adjectæ narrant ; unde elementorum XXIV enascatur summa , quam primus construxisse dicitur Callistratus Grammaticus Samius. Sed, uti monet JOH. VERWEY ζ), cum Η duplicitis fuerit signum potestatis, vocalis longæ inde a Simonidis ætate , & ante illum consonantis sive adspirationis, necesse erit, nunc & olim, si non simul & semel, Gr. alphabetum habuisse literas XXV. plura vide apud laud: Verweyum l. c. & SCALIGERUM η). Itaque Græci antiquitus non plures quam quinque habuerunt vocales, easque, si quantitatem spectaveris, anicipites , (Α. Ε. Ι. Ο. Υ.) Η & Ω postmodum adjecta sunt, ad designandum Ε & Ο longum; ut sola adeo quantitate, non item sono & potestate, inter se discrepent Ε & Η, Ο & Ω. quare nec ante SIMONIDIS ætatem brevis & longæ vocalis variasse figuram monet , post VOSSIUM l.c. JAC. WELLERUS in Gr. Gr. Ita PLATO (in Cratylo suo, fol. 261.) poste aquam ostenderat , antiquos scribere Εψέηα pro Ημέηα , & γως , inquit, ἐχεμέδα Η, ελλὰ Ε τὸ ποε-

α) De arte Gramm. lib. I. cap. X & XIII. β) In adparat. bibl. proleg. de lit. §. 6, seqq. pag. 221. γ) Vid. RECHENB. colleg. fund. Græc. pag. 28. δ) Teste PLINIO in Hist. nat. Lib. VII. cap. 56. ζ) In nova via docendi Græca, p. 3. η) In EUSEBH Chron.

τὸ παλαιόν. Et invenitur ΘΕΟΝ pro Θεῷ, KOPEΣ pro Κό-
ρης, KINEΣΑΙ pro κινήσαι, TEI pro τῇ &c., in columna
Farnesiana viæ Appiæ. Geminabant autem veteres Ο par-
vum s. breve, (ο, unde postea formatum coaluit ω,) longam exaraturi vocalēm, quam vocabant Ο μέγα, τῷ
μικρῷ oppositum. Neque aliter Latinos veteres, syllabam
natura longam designatiros, o suū geminasse refert BASILIUΣ FABER in thesauro. cfr HENR. STE-
PHAN. 9). Quod vero ad novam alterius vocalis lon-
gæ figuram H adtinet, hæc inter quadratas & majuscula
Grajorum literas, antiquiori usitatas ævo, consonam
expressit adspirationis indicem, (v. c. HIEPON PRO ιερῷ,
HEKATON &c.) donec, una cum charactere literarum
minusculo adinventis spiritibus, superne collocari soli-
tis, asper ille τὸ Π exprimeret; cuius vero absentiam
prodiceret spiritus tenuis, nescio quo Grammaticorum con-
silio, non solum præter veterem usum, sed & præter
necessitatem, recepius. Verum hæc aliis studiosius ex-
ponenda relinquimus, ad ea, quæ ad institutum nostrum
propius accedunt, perrecturi.

§. II.

Τῷ Α ἡ, τῷ Ω extrema semper in Greco alpha-
beto, eum in modum, quem diximus, jam aducto, ali-
gnata fuisse loca; Grajosque, quibus suæ literæ nu-
merorum erant notæ, ab A, tamquam ab unitate, quod-
ve primum teneat locum, justa serie ad Ω pro-
gressos 9), notissimum est vel ex ordine ac nume-
ro XXIV librorum & ILIADOS & ODYSSEÆ HO-
MERICÆ, quorum I, ἡ A ΠΑΥΩΔΙΑ, II, ἡ B &c., in-
scribi-

9) In append. ad Thesaur. Gr. L. 9) Vid. DESID.
ERASM. Ciliad. cent. I. pag. 25.

scribitur; quam distributionem ab ipso statim HOMERO factam esse plurimi contendunt ⁱ⁾). Licet autem suspicentur alii, hanc divisionem admissam demum ab ARISTARCHO, rigido quondam operum HOMERI censore, qui vixit tempore PTOLEMÆI VI PHILOMETORIS Æg. R. CC circiter ante Xeisoyeviai annis; his tamen obviari invit CASTELVERIUS, arbitratus, divisionem, cuius auctor exstiterit *Homerus*, temporis successu turbatam fuisse & confusam, adeoque ab ARISTARCHO postillatio restitutam. Nobis, qui controversiam hanc nostram non facimus, satis fuerit, constare saltim ex omnium consensu, binis illis literis extrema loca Alphabeti Græci fuisse data, multo ante scriptam a JOHANNE *Apocalypsin*. Hinc eft, quod, quem, præeuntibus orientis lingvis, Græci τῷ A detulerunt, principatum agnoscentes etiam occidentis populi, phrasi παρομόδει, eum Αλφα dicere siveverint, qui præstantissimus effet, seu primas teneret in re aliqua. Sic MARTIALIS ⁿ⁾ CODRUM vocat *Alpha penulatorum*, i. e. THO. FARNBIO interprete, principem deliciorum hominum s. lautorum, qui penulas sumunt purpureas; vel, ut aliis expondere hunc locum placuit, *antesignatum, caput & principem paupercularum*, queis & suæ fuerunt penulæ, eaque rufæ aut pullæ, quales militum, servorum, plebeiorumque: quemadmodum ludere pergens poëta, loco posterius citato, *Beta togatorum dicit hunc*, qui non primus est, sed secundas tenet hos inter, quorum est toga; heic quoque a more Græcorum numerandi sermonis formam mutuatus.

§. III.

ⁱ⁾ Vid. LUD. CASTELVERIUS in comment. ad. poetis. Aristot. pag. 109. k) L. II. Epigr. LVII, & L. V, Epigr. XXVII.

§. III.

Ante, quam progrediamur, de ἐτύμῳ τῷ Ἀλφᾷ nona nihil adjiciendum. MOSCHOPULUS ἀλφᾳ descendere existimat ab ΛΦΕΣΘΑΙ, oriri, quod reliqua elementa ab ἀλφᾳ quasi nascantur. DESID. ERASMUS in Chiliad. illud dedit *ἀπὸ τῷ ΑΛΦΕΙΝ*, *invenire*, *excogitare*, quod hæc litera omnium prima, & quidem ex prima humanae vocis naturalisque soni pronunciatione, observata sit & inventa. Nobis vero potius mutata vice ΑΛΦΩ & ΑΛΦΑΝΩ, (unde ἀλφησαι ἄρδες HESIODΟ dicuntur homines artium inventores, vel certe in instrumentis luxuriae suæ excogitandis admodum ingeniosi,) derivatum videtur ab ἀλφᾳ quæ quoque sententia est H. STEPHANI λ). *Q*uum enim, inquit, literarum inven-tio, quarum prima est ἀλφᾳ, supra quamvis aliam nobilitata & celebrata fuerit, eos, qui nomen prime illius literæ audierunt, inventionis omnium recordari solitos, hinc tandem ἀλφεῖν deduxisse, non absimile videtur: Por-ro, cum eodem, Græcorum ἀλφᾳ ab Hebræorum ἅλω, arcessere non dubitamus; consentiente SVIDA, cuius hæc sunt: Η τῷ Αλφᾳ Φωνῇ, τῷ πρώτῳ σοιχείῳ ἢ ἀρχόντος, ἀπὸ τῷ Αληφ Εβραϊκή τὴν ἐπικέλυσην ἔλαβε. Nimirum tria hæc elementa ἅλω, subscriptis pro arbitrio punctis, poterunt etiam reddere sonum τῷ ἀλφᾳ. Utrum autem prima Hebræorum pariter & Græcorum litera nominis sui cunabula referat ad rad. ἅλω didicit, quod hinc docendi descendique fiat initium; an vero ad nomen derivativ. ἅλω dux, princeps, quod litera hæc alphabeti ducat agmen, disquirere jam non vacat.

§. IV.

Adpellationem ΤΟΥ Α ΚΑΙ ΤΟΥ Ω, IV illis apo-calypseos

calypseos Johannæ locis; tribui CHRISTO, ipsiusque
arguere Θεότητα, monuere dudum ecclesie Patres tan-
tum non omnes, GREGORIUS NAZIANZ., ATHA-
NASIUS, TERTULLIANUS, CLEMENS ALEX., ce-
teri; quibus accedunt, velut agnitione facto, qui dein flo-
ruere, magni nominis Theologi μ). Et loquitur sane id
evidentissime locorum contextus. Apoc. I. 5, sq. antecedit
mentio CHRISTI; ad quem etiam sepe refert manifestis-
sime & subjuncta δοξολογία. Τῷ λέγοντι ἡμῖν ἀπὸ τῶν
ἀμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ ἀιματι αὐτῷ, (καὶ ἐποίησεν ἡμῖν βασι-
λεῖς καὶ Ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ αὐτῷ,), αὐτῷ ηδόχα καὶ τῷ
κράτος εἰς τὰς αἰώνας τῶν αἰώνων αἴμιν. & de futuro ad
extremum judicium adventu adseveratio, v. 7. Itaque,
quem Johannes proxime segv. v. 8. de sepe loquutum in-
troducit, non aliud est, quam CHRISTUS Θεόνθλπος
cujus, Apostolo se revelantis, eadem de sepe Φανή repe-
titur v. 11; quique, ab Apostolo visus, describitur v. 13,
seq. : mox etiam Apostolum ita adloquutus v. 18., ut aper-
tissime patescat, τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον non alium
esse, quam CHRISTUM e mortuis suscitatum. νεκρὸς, in-
quit, ἐγενόμην, καὶ οὐδὲ, ζῶν ἐμί καὶ τ. λ. cfr. c. II. v. 8 & 18.
Similiter ex contextu Cap. XX & XXI. facile colligitur,
τὸν καθήμενον ἐπὶ τῷ θρόνῳ, τῶν νεκρῶν κειτὴν, i. e. CHRI-
STUM Θεόνθλπον, esse hunc, qui Johanni dicat :
Ἐγώ ἐμι τὸ Αὐτὸν τὸ Ω, οὐδὲ ἀεχόμης τὸ τέλος. cfr
C. XX. 11, seqq. & C. XXI. 5 & 6. Denique, in epilogo
Apocalypseos C. XXII. 7. 12., CHRISTI, ad judicium
venturi, ad Johann. hoc est adloquium : Ιδού, ἔρχομαι
ταχύτῃ ὡς μισθός μετ' ἐμοῖς, κ. τ. λ. quibus illico subji-
citur v. 13. Εγώ ἐμι τὸ Αὐτὸν τὸ Ω. videlicet Εγώ Ιησὺς
v. 16. Κύριος Ιησὺς, v. 20. heic itidem repetens suum
illud, Ερχομαι ταχύ.

§. V.

μ) Vid. VOLFH cur. crit. & p̄p̄leolog. ad cap. XXII. Apoc.

§. V.

Hinc est, quod in hymno perveteri ecclesiae nostrae (N:o 130, v 1.) confidenter referatur idem illud symbolum ad natum mundi Servatorem: *Alpha es & O. præcinen*te hunc in modum ipso quoque PRUDENTIO v):

Corde notus ex Parentis ante mundi exordium,

Alpha & Ω cognominatur, ipse fons & clausula

Omnium, quæ sunt, fuerunt, quæque post futura sunt.

Videlicet quam pio affectu, quantoque studio & ardore, sacrosanctum hunc CHRISTI charactera venerata sit ecclesia vetus, vel hinc abunde constare opinamur, quod hunc ipsum, PAULO ARINGHO ξ) teste, (eum in modum, quem monstrat vel aversa numi pars, vel altera illa figura, quam quidem utramque, æri insculptam, præfert dissertationis nostræ titulus,) intra triangulum, quod S. S. Triados est symbolum, lapidibus sepulcralibus atque urnis sociorum fidei τῶν μαναιτῶν, affabre insculperit pia antiquitas. Sic & fuere annuli signatiorii, idem hieroglyphicon, quod præ se fert aversa numi pars, vice aliorum symbolorum, quibus hodie utilizmur, sibi habentes incisum; cuiusmodi etiam annulum sigillarem laud. ARINGHUS o) delineatum exhibit. Ferunt etiam ordinem equestrem sepulcri CHRISTI, in regno Hierosolymitano, idem gestasse insigne, literas puta Græcas X & P, initiales nominis XPIΣΤΟΥ, inter se connexas, adscripto insuper ad unum latus A, ad alterum Ω. π) In primis vero etiam dignus, qui adponatur, visus nobis est numerus ille MAGNETII. Partem adver-

B

sam

v) De Christo hymn. IX Catbem. ξ) In Roma subterranea, Tom. I. lib. III. cap. XXII. itemque Tom. II. lib. IV. cap. L. o) Tom. II. lib. VI. cap. L. pag. 703. π) cfr. diff. Beyschlagil de sigillo Dei Hominis, in Theaur. differt. Philolog. pag. 815.

sam nobis subministravit FR. MEDIOBARBUS ^{ρ)}, quæ ef-
figiem MAGNENTII exhibet, seculo IV, & quidem bre-
vissimo tempore, Romana sibi arrogantis scepta, cum
περιγραφῇ. D. N. MAGNENTIUS P. F. AUG. Aver-
sam vero GODESCH. STEVECKIUS, ^{σ)} symbolo, jam
a nobis explicato, coruscantem, cum inscript. *SALUS*
DD. NN. AUG. ET CÆS.

§. VI.

Quando sic alphabeti Græci prima & postrema li-
tera, ex adjuncta interpretatione authenticâ I. l. c. c.,
designat ἀλφῖνην τὸ τέλος, ή τὸν περῶτον τὸν ἔχατον ab
ipsis Hebreis, quorum Κ & Η similiter principii ac finis
sunt symbola, desumtam esse loquendi rationem, haut
immerito monent H. GROTIUS ^{τ)}, LUD. CAPEL-
LIUS ^{υ)} aliique, laudantes Rabbinorum hæc effata: *Ad-
amum violasse legem Div.* ω τὸν ἄλφην ab aleph usque ad
Ithau, a principio ad finem. It. *DEum benedicere Iraë-
litis* ab Κ ad Η, i. e. perfecte φ). Eodem significatu
scribitur & contracte ΗΝ in libro Zobar & alias. Quam-
obrem & Syrus paraphrastes I. l. c. c. Apocal. pro A κ̄ Ω
surrogat Oλeph & Ithau; sicuti & in Arabicâ versione di-
citur Eliph & Te. Itaque videri possit Johannes, Ελλη-
νιζ̄ scribens, Judæorum illam dicendi formam ad Græca-
nicum adaptasse Alphabetum. Neque defunt, quibus
existimatur CHRISTUS, locis allegatis, Hebraice JO-
HANNEM adloquutus; quæ quidem sanctissimi Servatoris
verba non aliter heic in Græcum sermonem converterit
scriptor Θεόμενος, quam PAULUS Act. XXVI. 14.
CHRI-

ρ) In opere numismat. Imperat. Romanorum, pag. 482.
σ) In comment. ad Lib. II. Vegetii, cap. XVIII. pag. 113.
τ) Tom. VII. Crit. Sacra. pag. 348. υ) Ibid. pag. 344.
Φ) Cfr. VOLFII cur. crit. & philolog. in Apoc. pag. 443.

CHRISTI ad se adloquium, τῇ Εβραιΐδι διαθέντῳ factum,
Græce reddidit.

§. VII.

Ubi vero Christus l.l. c.c. dicitur αἴχνη ἡ τέλος,
(i.e. ὁ πρῶτος ἡ ἔσχατος, quæ phrasis perita est ex Esaï.
XL. 4. XLIV. 6. XLVIII. 12., eaque fortassis genealo-
giae deastrorum, quorum alios aliis priores finxit profa-
na antiquitas, oppolita, uti videtur VOLFIO χ); non
alienum erit a proposito nostro, dicta quædam profano-
rum scriptorum adferre, ab illis loquendi formis non pla-
ne abeuntia.

THEOCRITUS ψ) Ptolemaicum τὸν περφερέσατον ἀν-
δρῶν laudatus, hunc in modum canit:

Ἄνδραν δ' ἄν Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτων λεγέσθω,
Καὶ πύρατος, ἡ μέσος.

Primus, inquit, (vel certe *inter primos hominum*,) &
postremus, & medius commemoretur. (Cfr. VIRGILIA-
NUM illud ω): Α Τε principium, Tibi definit. &
PLUTARCHI verba: ἐν πρῶτον, ἡ μέσον, ἡ τελευ-
τοῖον ἐν τέτοιοις κεφάλαιον ν. τ. λ.)

Sed & idem Poëta Græcus l. c. Jovem αἴχνατων αἴρεσον
indicaturus, ita fatur:

Ἐκ Δίος αἴχναμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσας.
Nimirum, quod modo THEOCRITUS de PTOLEMÆO,
id potiori jure, & quidem more loquendi antiquitus tra-
dito, de DEO prædicasse Græcos veteres, nos docet
PLATONIS β) illud: Ο μὲν δὴ Θεὸς, ὁσπερ ἡ ὁ παλαιὸς
λόγος, αἴχνη τε ἡ τελευτὴν ἡ μέσα τῶν ὄντων αἴπαντων
ἔχων. Quemadmodum & cecinit ORPHEUS c):

Ζεὺς κεφαλὴ, Ζεὺς μέσσα, Δίος δ' ἐκ πάντα τέτυκτοι.
Ζεὺς βασιλεὺς, Ζεὺς αἴχνη πάντων ἡδὲ τελευτή.

χ) In cur. crit. pag. 446. ψ) Idyll. XVII. 3, sq.

ω) Eclog. VIII. 11. β) Lib. IV. c) Vid. BASELIUM in
laud. Theſaur. diſſert. phil. p. 806.

His alde SOPHOCLIS illud apud CLEMENT.
ALEXANDR. Stromat. VI.

- - - Κεῖνος γὰρ ἔχει τέλος οὐδὲ οὐ σέχεται.
Sic Jupiter a Græcis dictus putatur τερμαῖος, i. e. terminalis, quasi ἀπόκιντων αἰχήν η τέλος, principium & finis d). Fuere profecto hæc de Jove dicta apud Græcos πολυθρύλα, nec citra παροιμίας sp̄ciem prolata.

§. VIII.

Vel ex dictis nullo negotio collegerit Eruditus Lector, inter Divinas adpellationes, quæ CHRISTO tribuuntur, summo jure a Theologis referri TO A KAI TO Ω, i. e. (Sacra scriptura l. l. c.c. sui ipsius interprete,) αἰχήν η τέλος, τὸν πρῶτον η τὸν ἔσχατον quibus verbis CHRISTO defertur æternitas Αἰχήν, uti loquitur BEDA e), dicitur heic, quem nullus precedit; τέλος, cui nullus in regno succedit. Et ante hunc AUGUSTINUS f), ex occasione earumdem CHRISTI adpellationum, rem statuit indubiam, quod priorem non possit habere, qui primus est; sicut Alpha literarum nulla precedit &c. Et profecto plena ἐμφάσεως est hæc dictio, qua dicitur APXH, qui absolute est ὁ πρῶτος, rerumque omnium principio prior; h. e. qui, cum ipse non cœperit aliquando existere, universo huic mundo principium dedit atque ortum: quemadmodum ΤΕΛΟΣ, i.e. ἔσχατος & absolute novissimus, vocatur, qui existere nunquam sit desiturus, sed, quando interierit mundi machina, sine fine perennatus. Et Christum quidem DEO Patri coæternum ostensuri Theologi, jure meritoque conferent commata 4 & 8 cap. I. Apocal. in quorum priori defertur Patri titulus ille: ὁ ἀντί γε ὁ οὐ καὶ ὁ ἐγκόμενος, qui commate posteriori, totidem verbis repetitus

d) Vd. CORNEL. a LAP. in Apoc. I. & PRICÆUM in crit. S. pag. 352. e) Oper. Tom. V. in Apoc. I. §. f) Serm. II. in Nat. Dom. Tom. X.

petitus, CHRISTO tribuitur. Nempe vocatur heic CHRISTUS Ο ΚΥΡΙΟΣ, (quod ex more sollemni τῶν ἐβδομήνοντα, atque hos imitantium Θεοπνεύσων αμανουένιον novi federis, respondet essentialiter DEI nomini τετραγενερικότερον) Ο (λεγόμενος) ΩΝ ΚΑΙ Ο ΗΝ ΚΑΙ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, (quæ quidem periphrasis ejusdem nominis est τετραγενερικότερον a rad. ην, tempus omne ipsamque æternitatem complectentis, designando hunc, qui est, qui fuit, qui futurus est. (cfr. Apoc. IV. 8. 11. 17. XVI. 5.) Est autem ο ἐρχόμενος I. I. c. c. idem, qui ο ἐσόμενος quemadmodum Luc. XVIII. 30. ἔρος ο ναιρός καὶ άιών ο ἐρχόμενος, ut ærum præsentis & futurum, opponuntur; & τὰ ἐρχόμενα Joh. XVI. 13, sunt res futuræ. Denique vocatur CHRISTUS I. c. ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ, omnipotens; id quod solius DEI est, qui dicitur Κύριος παντοκράτωρ II. Cor. VI. 18. & plurimis locis apocalypseos. Itaque τὸ Α ἡ τὸ Ω symbola sunt æternitatis, independentiæ atque omniperfectionis Divinæ. Neque enim in explicatione authentica hujus symboli aliud est αὐγὴ καὶ τέλος, ο πρώτος καὶ ο τελεῖτος, quam, quod subnectitur, ο άν καὶ ο ήν καὶ ο ἐρχόμενος I. e. ο νῦν άν, ος η ήν απ' αὐγῆς (i. e. εκ τῶν αἰώνων, δυλιτό cfr II Thess. II. 13.) vel ος ήν εἰ αὐγὴ, (quod de CHRISTO legitur Joh. I. 1, seqq.) *)

*) Videlicet Graeca phrasis απ' αὐγῆς, εξ αὐγῆς, εν αὐγῇ, accipienda est convenienter illi rei, de qua sermo est. Et notanda vis est præpositionis ΑΠΟ, que non semper terminum a quo præcise notat: ita dicitur salvandis πτοιμασμένοις βασιλέοις ΑΠΟ καταβολῆς κόσμου, (Matth. XXV. 34. cfr. omnino Apoc. XVII. 4.) id est, non a jacto, sed ante jactum mundi fundamentum; namque Deus ipsoς εξελέξατο ΠΡΟ καταβολῆς κόσμου Eph. I. 4. Quare nec dubitamus 2. Thess. II. 13. verba illa: Εἰδετο ο Θεος ὑμᾶς απ' αὐγῆς εἰς σωτηρίαν, accipere, hanc scimus ac si scriberetur.

καὶ ὁ μέλλων ἔνοι εἰς τὴς αἰῶνας. Quemadmodum autem alia multa ; quae de DEO O. M. dicta fuere , in Jovem transmovit pagana turba , ita & de suo illo deastrorum principe dixerunt : Ζεὺς ἴην, Ζεύς ἐστι, Ζεύς ἐσται· quod ex PAUSANIA proferunt DAN. HEINSIUS & J. CHR. VOLFIUS ad h. l. apocai. Ita PLUTARCHUS de Iside,(quam cum Pallade eamdem faciunt,) narrat , in ejus delubro hanc lectitatem fuisse inscriptionem : Εγώ ἐμι πᾶν τὸ γεγονός, καὶ τὸν, καὶ ἡδομένον. cfr. CHR. BRUNINGS in antiqu. Gr. pag. 155.

§. IX.

Non ignoro, fuisse etiam , qui alio retulerint JOHANNÆUM hoc oraculum ; in quibus pie referunt nonnulli TO A KAI TO Ω ad CHRISTUM , tamquam ἀρχῆν τῆς πλεωνής τελειωτῆν, Hebr. XII. 2. Sed nos hæc Theologis excutienda relinquentes , id monemus saltim , simpliciorem esse locorumque contextui accommodatiorem , quam supra admisisimus , ἔξηγησιν. Sed vero nobis jam , pro ratione instituti , satis dictum de genuino sensu atque usu symboli illius Alphabetici. Restat , ut tribus verbis adtingamus abusum illum atque lusum , cui hec quoque fecere locum luxuriantia quorumdam ingenia , quibus ex literarum Græcarum valore mysteria captare volupe fuit. Sufficerit exemplum unius PRIMASIL g), qui , cum deprehendisset numerum 801 adimplere literas Α & Ω , quarum prior significat unitatem , posterior numerum octingeniesimum , eundem numerum investigat in

πέρι ἀρχῆς τῆς αἰῶνος τέττα , sive , ut PAULUS in consimili arguento loquitur II. Tim. I. 9 , πέρι χρέων αἰώνων , ante tempora hujus mundi. itemque I. Cor. II. v. 7. πέρι τῶν αἰώνων. g) In comment. ad Cap. XXII. Apoc.

in voce περιστεραί στερεά. *Ipsa*, ait, ele-
 80.5.100.10.200.300.5.100.1.
menta Graeci Alphabeti, Α & Ω, ejusdem numeri confi-
 ciunt summam, quam columba nomine Graeco novimus
 comprehendendi. &c. Et, paucis interjectis, τῷ Α καὶ τῷ Ω
 τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον insimul adumbrari sibi perludens,
 (utpote quod columbae specie descendens adparuerit,) Arianorum
 aliorumque infanæ sic obviam iri autumat,
 qui Spiritus S:t:i divinitatem impugnarunt. Quasi vero
 ex ista numerorum convenientia, quam fortuitam potius
 duxerit cordatissimus quisque, robur accedere oporteat
 illi veritati, quam alia confirmant argumenta, omni ma-
 jora exceptione. Profecto heic non argumentatur PRIMASIUΣ ille, sed ludit; idque periculo fane exemplo,
 quod imitati homines moleste seduli maleque ingeniosi,
 cuivis opinionum suarum portento favorem conciliare
 queant, lubrico valoris literarum numerorumque fun-
 damento inaedificantes dogmata, quæ non nisi ex
 expertis firmisque scriptorum Θεοπνεύσων te-
 stimoniis erui oporteret.

Τῷ Περιστερῷ καὶ τῷ Εσχάτῳ Δέξα.

Μος. Ια Μηνὸς
 MDCCLXII
 DIVISUS DUXITUR.

Monsieur.

L' amitié tendre & sincère , dont Vous avez bien voulu me donner tant de marques depuis notre enfance , m' interesse si fort à tout ce qui Vous touche de près , que je ne saurois m' empêcher à l' heure qu'il est , d' avoir l' honneur de Vous témoigner la joie que m' a donné la nouvelle que je viens de recevoir de la belle dissertation que Vous allez soutenir publiquement. Je Vous en félicite donc , Monsieur , du meilleur de mon cœur. Car , quoique Je n' aye pas encore eu la satisfaction de la voir , je ne suis que trop assuré qu' elle Vous fera bien de l' honneur. Ces beaux talens pour les études , ce génie vif & profond & cet esprit solide , que Vous avez toujours cultivé avec une assiduité infatigable , m' en sont autant de garans. Je ne laisserois point passer une occasion , si propre à faire connoître au public le rare mérite , que Vous donnent tant de bonnes qualités & les éloges qui leur sont dus , si ce n' étoit Vous faire injustice & blesser Votre modestie en rendant un témoignage , que je Vous donnerois pour le seul amour de notre amitié , & que Vos actions soutiennent mieux que mes paroles.

Plaise à Dieu que Vous trouviez les moyens nécessaires pour achever les travaux que Vous avez si bien commencé , à fin de pouvoir jouir au plutôt des récompenses que Vous aurez mérité. La part que j' y prendrai Vous prouvera encore mieux l' estime avec laquelle j' ai l' honneur d' être ,

Monsieur ,

Nora, le XX Novemb.
MDCCLV.

*Vôtre très-humble Serviteur
& très fidel ami ,
DANIEL BEXELL.*